

e-Rojnost č. 344

Znojenské dění komentuje Jiří Cmunda Roupec

Vychází od září 2017

Zastupitelé za ANO lobbují ve prospěch Babišovy politiky str. 2

Vstoupila do chodu znojenské nemocnice politika? str. 3

Magazín: Artur proti Sergejovi (fiktivní příběh)

23. 4. 2024

Strategický plán znojenské kultury postrádá strategičnost

Už počtvrté otvírá Rojnost webové stránky strategického plánu rozvoje Znojma. Čtvrtý pilíř se zabývá kulturou, volnočasovými aktivitami a cestovním ruchem. Píše se tam, že vedení města staví na dlouhodobé tradici místní kultury a její vysoké kvalitě. Jako brzdu dalšího pozitivního vývoje spatřuje absenci sálu pro pořádání velkých kulturních akcí a plesů. Současně říká, že město disponuje objekty pro využití v oblasti kultury a má na mysli Domeček a areál Louckého kláštera. Pojem dlouhodobé tradice místní kultury je nutno brát s rezervou. Odhlédneme-li od německého období, mohla by se česká kulturní tradice vztáhnout k hudebnímu oboru, jehož české počátky se ve Znojmě časově vážou s polovinou 19. století, podobně i české divadlo. Byla to záležitost převážně

**Osvícené mecenáše
musel nahradit stát**

spolková s podporou osvícených mecenášů, stejně jako v oborech literárních a výtvarných. Po vzniku Československé republiky začaly být místní kulturní aktivity vítány jako součást městských akcí. A tak je tomu vlastně dodnes. Jen s tím rozdí-

lem, že ubylo soukromých mecenášů, jejichž finanční podporu vzal na sebe stát. Není to podpora nezištná, protože bez kultury formované zdola by ve Znojmě, podobně jako v jiných městech, nebyla kultura nejspíš žádná. Letos město Znojmo vynaložilo na podporu kultury 1,8 milionu korun. Jedná se většinou o dotace k uskutečnění místních kulturních akcí, jako například Hudebního festivalu Znojmo, akcí v klubu GaP, Šramlfest... Mimo to byly poskytnuty dotace jednotlivým aktérům místní kultury – pěveckému sdružení Vítězslav Novák, taneční country skupině Zuzana, spolku přátel Hroznové kozy...

Pokud jde o zmíněnou kvalitu například oněch hudebních akcí, není to zásluha města, ale pořadatelské iniciativy zdola, byť město na uskutečnění přispěje. Je však na posouzení, zda úměrně tomu, jakou akce udělají městu reklamu.

Naproti tomu město investuje prostřednictvím své příspěvkové organizace Znojemská beseda miliony do víceméně jarmarečních akcí, jako je Znojemské historické vinobraní, Setkání družebních měst, Festival vína VOC...

Město ve strategickém plánu v jedné větě píše, že se potýká s absencí sálu pro pořádání kulturní akce, a hned v následující větě říká, že disponuje objekty s vysokým potenciálem pro využití v oblasti kultury. Radnice už ně-

**Radnice hodlá část Domečku
asi kvůli penězům pronajímat.**

kolik let vlastní Domeček a stále neví, jak uchopit jeho příští provoz. Ve strategickém plánu je jeho znovuuvedení do provozu rozfázováno do čtyř etap s termínem otevření v roce 2030. Zatímco budovatelům Domečku stačilo na postavení spolkového domu, včetně uspořádání prvního plesu v něm, 18 měsíců, současná radnice potřebuje na zahájení provozu sedm let, tj. 84 měsíců. O čem to svědčí? Většinu lidí napadne jako důvod neschopnost představitelů města. Během té doby ovšem město hodlá pro kulturu rekonstruovat bývalou vojenskou jízďárnu v Louce. Jak jinak to nazvat než kocourkovským plánováním.

Prioritně je podle radniční strategie podporovaná oblast volnočasových aktivit, především sportu. Jinými slovy, oblasti mimo sportovní kluby. Sportoviště – zimní stadion, hřiště pro fotbal, volejbal, basketbal, beachvolejbal, sektory pro atletiku... jsou ve správě sportovních klubů a vstup veřejnosti

je výrazně omezen. Ano, existují i veřejná sportoviště, například na sídlištích, ale nesrovnatelně horší kvality a neudržovaná.

Znojmo sází ve svém programu na turistiku, tedy hlavně na příliv turistů odjinud, jimž nabízí okolní, zejména podyjskou přírodu, městské památky, atrakce v městské památkové rezervaci, vodácký program a nakonec mnohé zážitky nabízejí i znojemští vinaři. Co však chybí, jsou větší ubytovací a gastronomické kapacity.

Město má v plánu tento problém řešit, ale aby byly případné nové hotely, penziony, restauranty životaschopné, je nutné zajistit celoroční provoz a hlavně prosperitu. Současná situace, kdy mnohé restaurace mimo turistickou sezonu musí zavírat, je velkým varováním.

Zastupitelé za ANO lobbují ve prospěch Babišovy politiky

Nepamatuji, že by se členové znojemské větve hnutí ANO kdy veřejně angažovali ve prospěch vyšší politiky, s výjimkou znojemského zastupitele Davida Štolpy, který coby poslanec Parlamentu ČR za ANO to má jaksí přímo v popisu práce. Je nynější petiční akce snad befele shora, přímo z Babišova sekretariátu? Dosud se tak dělo pouze pasívně, pouhým deklarováním svého členství v ANO. Na druhou stranu, podíl místních babišovců ve prospěch ústřední politiky hnutí je přirozený. Byť doposud tomu až tak nebylo. Otázka ale zní: Proč se to najednou zničehonic děje právě teď? Hnutí ANO vysoce převyšuje průzkumy avizované postavení nad ostatními politickými silami ve státě. Zřejmě to asi není dost na to, aby Andrej Babiš mohl vládnout zemi sám bez koaličních partnerů?

Současná vládní pětikoalice kvůli svým opatřením proti sobě obrací protesty nemalé části veřejnosti, což může být pro její opozici v čele s ANO důvodem k ofenzívě. Za dveřmi jsou volby do institucí Evropské unie a Babišovo hnutí by i tam chtělo mít větší vliv.

Tohoto cíle lze dosáhnout jen vyšší voličskou podporou. Reprezentanti hnutí ANO (Babiš, Havlíček, Schillerová, Dostálová...) se aktuálně vymezují proti politice vlády, včetně jejího vztahu k politice EU. Na jednu stranu oficiálně podporují účast země v Evropské unii, ale současně mají řadu výhrad. Samotný Andrej Babiš se v poslední době viditelně radikalizoval a některé jeho projevy budí obavy ve směřování země pod jeho eventuálním vedením. Projevilo se to i v minulých dnech jeho veřejnou podporou kandidáta na prezidenta Slovenska Petera Pellegriniho, který je spjat s kontroverzní politikou premiéra SR Roberta Fica, stoupence politiky maďarského premiéra Viktora Orbána. Začíná se mluvit o ose Orbán–Fico–Babiš. Opoziční projevy ANO zřejmě nemají žádaný vliv na veřejné mínění, a proto se lze domnívat, že to byl důvod pro aktivizaci sil hnutí ANO i v regionech, včetně znojemského, které dosud nebyly z hlediska vedení dostatečně aktivní.

*Znojemská starostka
ing. Ivana Solařová*

O co vlastně hnutí ANO jde?

V závěru března se objevily ve Znojmě a v několika místech znojemského okresu petiční stánky ANO, u nichž mohli občané vyjádřit svým podpisem postoj ke čtyřem bodům petice. Na prvním místě se jednalo o nesouhlas s přijetím jednotného unijního platidla, dále odpor k migračnímu paktu EU, stejně tak ke korespondenční formě voleb a nesouhlas s omezením, či zrušením práva veta při rozhodování v unijních orgánech.

K přijetí společného evropského platidla se Česká republika zavázala už při svém vstupu do EU. Řada ekonomů především v zájmu podnikatelů, výměnu koruny za euro podporují. Znojmo, město na hranici s eurozónou a usilující o co nejužší kontakty se sousedním Rakouskem, nehledě na to, že řada Znojmaků v Rakousku pracuje a dostává mzdu v eurech, jde místní petice proti jejich zájmům.

V prosinci loňského roku dosáhly Rada Evropy a Evropský parlament dohody ohledně nového řízení azylu a migrace. Letos v únoru potvrdili zástupci členských států EU jednotná pravidla týkající se žádostí o azyl, přijímání migrantů a nový rámec pro přesídlování. Reformu musí nyní potvrdit ještě ministři jednotlivých států. „Pokud pakt odmítneme, nemáme jinou alternativu, jak migraci řešit,“ říká nizozemská europoslankyně Sophie in 't Veldová. Efekt navrhovaného

migračního paktu se neprojeví hned, nejdříve za deset let. Celosvětový migrační proces zastavit zřejmě nejde, lze ho snad jen dostat pod kontrolu a v případě stárnoucí Evropy ho využít.

Současný svět se propojuje a součástí tohoto procesu je i možnost korespondenční volby. ANO odůvodňuje svůj odmítavý postoj obavou z ovlivnění výsledků voleb. To nebezpečí zkresení výsledků voleb je vždy. Korespondenční volba může pomoci volit našim občanům v cizině, zejména v zemích velkých vzdáleností, jako jsou Spojené státy, Kanada, Brazílie, Austrálie... Konkrétně v USA jsou čtyři volební místa málo. Ukazuje se také, že občané žijící v zahraničí, vidí politiku Česka trochu jinak. Slováci se o tom přesvědčili při nedávných prezidentských volbách. V příhraničních okresech s ČR, kam přijížděli volit Slováci žijící u nás, dopadla volba jinak, než si pan Fico přál. Ano, zvláště pak, když se ukazuje, kolik putinovské Rusko investuje do ovlivňování české, ale i světové veřejnosti.

Zrušení veta jednotlivých členských zemí vychází ze zkušenosti, kdy některé členské státy jsou s to zablokovat snahy celého evropského společenství. Opakovaná maďarská veta zbrzdila pomoc Ukrajině, napadené imperiálním Ruskem, a nahrávala agresorovi.

Současná petice ANO tak trochu naznačuje Babišovy představy o příštím řízení České republiky.

Zatímco nynější koaliční Rada města Znojma, v níž má ANO většinu, neprojevila nejmenší snahu o oslovení veřejnosti ve sporných otázkách, týkajících se městských záležitostí (ad Domeček vs. Loucká jízdárna, umístění části městského úřadu v bývalé hasičské zbrojnici...), nyní se angažuje ve prospěch vyšší politiky ANO. Proto jí občané v komunálních volbách hlas nedali. Ke státní politice se mohou občané vyjádřit ve volbách parlamentních.

Vstoupila do chodu znojemské nemocnice politika?

Ačkoliv vedení Nemocnice Znojmo, takto krajského zdravotnického zařízení, ústy svého tiskového mluvčího dr. Pavla Jajtnera hodnotí chod nemocnice jako standardní, nezaznamenává žádné projevy nespokojenosti zaměstnanců v souvislosti se změnami na ředitelském postu, hlasy z nemocnice svědčí o něčem jiném. Jistá část personálu nemocnice ještě nevydýchala nedávný zvrát, započatý odchodem ředitele dr. Martina Pavlíka spolu s několika členy jeho řídicího týmu do jiného krajského zdravotnického zařízení. Za nestandardní považují zprvu jen dočasné, záhy stálé pověření řízením znojemské nemocnice někdejšího ředitele dr. Miroslava Kavky, který v roce 2019 neobhájil svůj ředitelský mandát, a byl proto nahrazen dr. Pavlíkem. Za nynějším návratem do funkce zaměstnanci nemocnice spatřují nekalé politické pozadí. V podstatě se tak naplňují obavy Rojnosti vyjádřené ve vydání z 27. 2. 2024.

Lze si snadno představit, že ve výběrovém řízení mohly být skutečně ve hře i jisté stranické zájmy. MUDr. Miroslav Kavka je členem ODS a do znojemského zastupitelstva kandidoval za koalici Spolu (ODS + KDU-ČSL). V čele Jihomoravského kraje stojí lidovec Mgr. Jan Grolich, který mohl mít zájem, aby krajské zdravotnické zařízení ve Znojmě vedl koaliční spojenec. Navíc krajským radním pro otázky zdravotnictví je Mgr. Karel Podzimek, člen ODS, spolustraník dr. Kavky ve znojemské organizaci občanských demokratů a také znojemský spoluzastupitel. Není také divu, že ve znojemské nemocnici kryje záda staronovému řediteli dr. Jajtner, kolega znojemský zastupitel za stranu lidovou. Zatímco na krajské úrovni tvoří ODS a KDU-ČSL vládnoucí koalici, ve Znojmě jsou obě strany v opozici. A tak není divu, že případné protekční politické techtle mechtle sleduje současné koaliční vedení Znojma (ANO + SPD + Znojmaci). Starostka ing. Ivana Solařová (ANO) chápe obavy zaměstnanců znojemské nemocnice ohledně výběrového řízení na ředitele nemocnice. Znojemská krajská opoziční zastupitelka Mgr. Petra Svedíková Vávrová (SPD) se rozhodla přenést pochybnosti personálu nemocnice na jednání krajských zastupitelů. Jak ale po jednání v Brně uvedla na svém facebooku, vládnoucí koalice Jihomoravského kraje výhrady vznesené vůči znojemské nemocnici nepřipustila. Podle hejtmana Jana Grolicha (KDU-ČSL) žádný problém v nemocnici neexistuje, všichni jsou tam spokojeni a na základě „jednoho anonymu“ se nebude nikdo odvolávat. Místostarostka Svedíková Vávrová se odmítá s bagatelizováním případu smířit. Také Rojnost bude případ dál sledovat.

ARTUR PROTI SERGEJO

Aktivní pětasedmdesátník, řekněme mu pro příležitost tohoto fiktivního příběhu Artur L., nepoznal přes svůj relativně dlouhý život na vlastní kůži válku, nezažil pak ani onu radost z osvobození svého rodného města, nemohl vidět rudoarmějce v jeho ulicích, přesto si kvůli jednomu takovému s hvězdou na přilbě se samopalem na prsou a s kyticí šeráků nad hlavou říkal o malér.

Přeskočme dvacet let jeho dětství a mládí, které v onom městečku prožil, a posuňme se s ním do poloviny 60. let, kdy byl svědkem jistého uvolnění ve společnosti po neblahé tyranii 50. let. Noviny a knihy oproštěné od cenzury psaly o inscenovaných procesech, v jejichž pozadí stáli sovětští poradci, řídicí se příkazy Kremlu a praxí sovětského revolučního teroru.

Nadějně uvolnění však vzalo za své v srpnu 1968, spolu s vpádem vojsk paktu Varšavské smlouvy pod přímým řízením a v zájmu Moskvy. Brežněv, tehdy v čele kremelské garnitury a takto i vládce celého tzv. východního bloku, vytvořeného z území osvobozeného Stalinovou Rudou armádou v roce 1945, vydal rozkaz k útoku. Artur tehdy pochopil, že v pozadí oslavovaného osvobození naší země byl plán na rozšíření sovětského impéria. Arturův hněv se v té chvíli obrátil proti soše Rudoarmějce na náměstí. Psal vápnem hesla na podstavec a byl u toho, když pár stejně smýšlejících lidí se pokoušelo sochu povalit. To, že se to tehdy nepovedlo, bylo symbolickou předzvěstí návratu k předchozím pořádkům. Vždy, když šel poté kolem, nemohl se zbavit dojmu, že se mu Sergej, jak se rudoarmějci začalo říkat, směje a jakoby říkal: „My jsme skutečnými pány vaší země.“

V průběhu druhé poloviny minulých 80. let zaznamenal Artur pojem glasnosť. V jejím duchu se začal Sovětský svaz pod vedením Michaela Gorbačova měnit. Tamní režim veřejně přiznal svou ztrouchnivělost, problémy a potřebu změn – transparentnost, svobodu slova, potřebnost společenské kritiky, přiznání zločinů minulosti, zrušení vedoucí úlohy komunistické strany, právo národností na sebeurčení a nezávislost... Nastal rozpad Sovětského svazu. Kolos na hliněných nohou, jak bylo poválečné velmoci přezdíváno, padl.

Změny u nás, potažmo v celém východním bloku, na sebe nenechaly dlouho čekat. Totalitní režim v Československu, zbaven sovětského poručníka, se zhroutil ze dne na den. Netrvalo dlouho a naši zemi musela sovětská vojska, hlavní opora vládní moci, opustit. Na Hradě vystřídal normalizačního prezidenta Husáka Václav Havel.

V duchu oněch změn Artur očekával i revizi dosavadního kultu Sovětského svazu, jakožto hlavního hybatele poválečného vývoje naší země, včetně rozkrytí zkreslených okolností průběhu osvobození Československa Rudou armádou. Marně očekával, že bude odstraněn symbol sovětské nadřazenosti – socha Sergeje na náměstí.

Artura doslova popuzovalo, že politici představitelé jeho města nadále v květnových dnech kladou věnce k soše, obhajující své konání uctívání piety padlých osvoboditelů. „Je tragedie, že reprezentanti města jsou stále v zajetí historie zkreslené ideologickým balastem,“ rozčilovalo Artura. Postoj radních se nezměnil ani po sabotáži ve skladu munice ve Vrbětčích, za nímž stáli titíž ruští agenti, kteří útočili novičokem v anglickém Salisbury. Ani poté, když Putinovo Rusko anektovalo ukrajinský Krym a následně napadlo v nevyhlášené válce sousední Ukrajinu. Neví snad, že nás Kreml zařadil na jedno z prvních míst nepřátelských zemí a ze všech stran je slyšet, že Rusko je pro nás prvořadý nepřítel, od něhož nám hrozí nebezpečí, kvůli němuž musíme zbrojit? Přesto si někteří stále hřejí na prsou hada v podobě sochy sovětského/ruského vojáka, symbolu našeho poválečného pokoření, hospodářského úpadku a mnohaleté duchovní devastace národa.

Vzhledem k tomu, že selhaly všechny dosavadní občanské pokusy o odstranění ideologického symbolu z dob vlády Kremlu nad naší zemí, rozhodl se pan Artur L. jednat na vlastní pěst. „Když to nejde v klidu shora, nezbyvá, než se o to pokusit s rámusem zdola,“ uvažoval Artur. (Pokračování příště)